

Sterre stond op het zandpad en keek naar de bomen voor zich. De vollemaan gaf het bos een zachte zilvergrijze gloed. Ze was hier eerder geweest. Er was geen zuchtje wind, alles leek kalm en stil. Toch wist ze zeker dat ze de stem gehoord had. Hij kwam vanuit het donkere binnenste van het bos.

Haar handen trilden toen ze een paar stappen naar voren zette. Ze wilde weten wie haar naam gefluisterd had. Bij elke stap die haar dichterbij het bos bracht, voelde ze twijfel. En toch ging ze door.

Sterre, help me!

Dat had de stem smekend gevraagd. Maar waar was diegene aan wie de stem toebehoorde? Het bos was groot en had vele kronkelige paadjes.

Nog twee stappen en ze moest een beslissing nemen: het bos in lopen of teruggaan. Net toen ze besloot om door te gaan, vloog een donkere figuur op haar af, greep haar vast en zei met een ijskoude stem: 'Ga weg!'

Met een gil schrok Sterre wakker. Haar dekbed lag half op de grond. Een paar zweetdruppels gleden op haar voorhoofd omlaag. Snel stond ze op en liep naar de badkamer. Ze vulde haar handen met koud water en waste daarmee een paar keer haar gezicht. Nog nadruppelend keek ze in de spiegel. Het was maar een droom.

Rustig aan, niks aan de hand. Maar het had zo echt geleken! De stem, het bos, de donkere figuur ...

Toen Sterre terugliep naar haar kamer, hoorde ze weer een stem.

‘Sterre? Is alles oké?’

Het was mama.

Sterre bleef even voor haar gesloten slaapkamerdeur staan. ‘Ja hoor, ik moest plassen.’

‘O, oké. Slaap lekker, lieve schat.’

‘Jij ook.’

Sterre ging haar kamer binnen, legde het dekbed fatsoenlijk op haar bed en kroop eronder. Eigenlijk was ze bang om haar ogen dicht te doen. Stel dat ze weer zou dromen over het bos ...

Sterre, help me.

Ze had het duidelijk gehoord en toch had ze het blijkbaar gedroomd. Sterre wist precies welk bos het was. Ruim een week geleden was ze er met Mees geweest. Ze had er haar enkel verzwikt en kon daarna amper lopen. Gelukkig hadden de ouders van Mees haar gevonden en thuisgebracht. Haar moeder was ontzettend ongerust geweest en Sterre moest een week lang rusten. Na vijf dagen op de bank kon ze weer prima lopen, al had haar enkel nog steeds een paarsblauwe kleur. Maar morgen mocht ze opnieuw naar school.

Mama was echt heel lief voor haar geweest. Ze had zelfs twee dagen vrijaf genomen van haar werk. Ze hadden samen spelletjes gespeeld en Disneyfilms gekeken.

En papa? Tja, die woonde niet meer thuis. Haar ouders waren gescheiden toen ze vijf was. Dat was alweer bijna zes jaar geleden. Mama had toen verteld dat papa verslaafd was. Ze had Sterre op

schoot genomen en uitgelegd dat papa niet meer zonder bier kon. Hij moest het elke dag drinken. En hij gebruikte speciale pilletjes en poeders die ze drugs noemden. Als je die gebruikte, kon je niet meer goed nadenken en ging je rare dingen doen. Sterre had daar nooit iets van gemerkt. Papa was altijd lief voor haar geweest. Maar mama had gezegd dat het beter was dat papa ergens anders ging wonen.

De eerste jaren mocht Sterre eens in de twee weken een middag bij hem op bezoek. Twee uurtjes. Alsof dat genoeg was om bij je papa te zijn. Daarna mocht ze hem helemaal niet meer zien. Volgens mama was dat niet veilig. Hoezo? Was mama bang dat papa iets doms zou doen? Dat hij per ongeluk ook zo'n pilletje aan Sterre zou geven? Wat ze ook zei, ze mocht papa voorlopig niet meer zien.

En dat 'voorlopig' duurde nou al drie jaar. Hoe zou het met hem zijn? Zou hij nog weleens aan haar denken? Sterre wist het niet, maar schrok van datgene wat ze plotseling dacht. Had ze misschien papa's stem in haar droom gehoord?

Toen Sterre uiteindelijk in slaap viel, kwam buiten de maan vanachter een wolk vandaan. Onder een straatlantaarn stond een donkere figuur, die omhoogkeek naar een raam.

Dat van Sterres slaapkamer.